

Toke Lund Christiansen
Bentzon
326 sider
Aarhus Universitetsforlag

Er man til kultur, musik, jazz, personligheder, ja snart ligegyldigt hvad indenfor kreativitet og personligheder, så kommer man ikke uden om denne bog. En rigtig god udgivelse som balancerer mellem det kompositoriske og geniale ved Niels Viggo Bentzons værker og så til det, disse værker og denne meter udsprang af.

Bentzon var født ind i en intellektuel elite, hvilket hans værker, gøren og lade naturligvis bar præg af. Han var oldebarn af J.P.E. Hartmann og uddannet af bl.a. Leo Mathiesen. Han var uddannet pianist, men som komponist var han selvlært. Og det er i dette vaccum af mangel på viden om det kompositoriske og glæden ved nye muligheder Niels Viggo fandt sin helt egen stil. Gik sine egne veje og trådte sine egne fodspor.

Provokerende, nyskabende, anderledes.

Hvilket bl.a. forstærkes af møder med den navnkundige bodega Tokanten i København, hvor der dagligt var fyldt med store, kulturelle personligheder, som bogen beskriver nok så artigt. Bogen indeholder et par steder sproglige blomster, som ikke er klædeligt for så vigtigt et værk. F.eks. er **Sørens Far har penge** blevet til "melodunten".

Det kan man så godt bære over med, når der er så meget andet guld i bogen, som er et mammutværk og indeholder en bunke af optegnelser, henvisninger, omtaler af opførelser og naturligvis historien om det berømte DSB-signal, som Bentzon komponerede, og som har holdt sig til den dag i dag.

En superbog der på alle måder beskriver en mand, der bare kaster sig ud i nyt, når han har lyst til det, og hvis værkliste indeholder alt fra kammermusik, klavermusik, operaer, symfonier og deciderede happenings.

En mand der spredte sig over nye tider, nye vande og favnede mangfoldigheden, - netop fordi han var mangfoldigheden selv.

Udgivelsen vidner på alle måder i detaljerigdom, indsigt og overblik om, hvor fyldigt et menneske Niels Viggo Bentzon var.

